

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2020

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ι΄ 25-37)
(15-11-2020)

Στή σημερινή Εύαγγελική περικοπή ο Κύριος ἐρμηνεύει τὴν ἔννοια τοῦ πλησίου, καλῶντας μας νὰ τοποθετηθοῦμε.

Κάποιος «νομικός», ἄνθρωπος δηλαδή ποὺ μελετοῦσε καὶ γνώριζε, θεωρητικά τουλάχιστον, τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ, πλησίασε τὸν Χριστὸ καὶ τοῦ ἔθεσε ἓνα ἐρώτημα. Οἱ προθέσεις τοῦ νομικοῦ, ὅμως, δὲν ἦταν καλές, ἀφοῦ πλησίασε τὸν Χριστὸ ὄχι μὲ πνεῦμα μαθητείας, ἀλλὰ «ἐκπειράζων αὐτόν», ἐπιδιώκοντας νὰ τὸν παγιδεύσει, νὰ πάρει ἀπάντηση ἀντίθετη μὲ τὸν Νόμο καὶ ἀκολουθῶς νὰ τὸν κατηγορήσει. Ἔτσι τὸν ἐρώτησε καὶ τοῦ εἶπε: «Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;». Ὁ Κύριος κατανοεῖ τὴν διάθεση καὶ τὴν πονηρία τοῦ νομικοῦ καὶ τὸν παραπέμπει στὸν Νόμο: «Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις;».

Ὁ νομικὸς τοῦ ἀπαντᾷ μὲ ἀναφορὰ σὲ ἐντολὲς τοῦ Λευιτικοῦ καὶ τοῦ Δευτερονομίου: «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Ἡ ἀπάντηση τοῦ νομικοῦ ἦταν ὀρθή, διότι τὸ νὰ ἀγαπήσει κανεὶς τὸν Θεὸ ἐξ ὅλης τῆς ὑπάρξεώς του καὶ τὸν πλησίον του σὲ τέτοιο βαθμό, ὅπως ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτό του, εἶναι ὄντως τὸ πλέον σημαντικό. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ὅμως, ἀποβαίνει ὀλοκληρωμένη μόνο ὅταν εἶναι γνήσια, ὅταν δηλαδή δὲν περιορίζεται σὲ κάποιες μόνο κατηγορίες ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐκτείνεται θυσιαστικά, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, πρὸς κάθε ἄνθρωπο.

Ὁ νομικὸς ὅμως, καθότι Ἰουδαῖος, δὲν εἶχε αὐτὴ τὴν εὐρεῖα ἀντίληψη γιὰ τὴ θυσιαστικὴ ἀγάπη πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· γιὰ τοὺς Ἑβραίους πλησίον ἦταν μόνο οἱ ὁμοεθνεῖς καὶ οἱ ὁμόπιστοί τους καὶ κανένας ἄλλος. Εἰδικὰ γιὰ τὴν τάξη τῶν Φαρισαίων ὁ φτωχὸς καὶ ἀγράμματος λαὸς δὲν ἦταν οὔτε πλησίον, οὔτε ὅμως καὶ ἄξιος γιὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀγάπη. Ἔτσι περιορίζαν τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους μόνο σὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Μὲ βάση αὐτὰ τὰ δεδομένα κατανοεῖται καὶ ἡ παγίδα τοῦ νομικοῦ, ὅπου μία ἐνδεχόμενη ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ ἀντίθετη μὲ τὰ δεδομένα τῶν Ἰουδαίων, θὰ παρείχε τὴν εὐκαιρία νὰ Τὸν κατηγορήσουν.

Γιὰ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς, ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὁμοεθνὴς ἢ ἀλλοεθνὴς, φίλος ἢ ἐχθρὸς, εἶναι πλησίον καὶ ἀδελφός μας. Ἐφόσον μοιραζόμαστε τὴν ἴδια ἀνθρώπινη φύση καὶ ἔχουμε τὸν

Θεὸς ὡς Πατέρα καὶ δημιουργό, τότε εἴμαστε ἀδέλφια. Ἐπομένως ὀφείλουμε νὰ κοιτάζουμε τὸν κάθε ἄνθρωπο ἀγαπητικὰ καὶ σὲ περίπτωση ἀνάγκης καὶ θλίψεως νὰ τείνουμε χεῖρα βοήθειας, ἀνεξαρτήτως κόπου ἢ θυσιῶν ἢ δαπανῶν. Κινητήριος δύναμη τῶν πράξεών μας πρέπει νὰ εἶναι μόνο ἡ φιλανθρωπία καὶ στόχος μας ἡ ἀνακούφιση ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὶς ἀνάγκες, σωματικὲς ἢ ψυχικὲς, ὧσων ὑποφέρουν. Οἱ σωματικὰ ἀσθενεῖς, εἴτε ἔχουν κάποιον νὰ τοὺς φροντίσει εἴτε ὄχι, πάντα χρειάζονται τὴν ἐπίσκεψή μας καὶ τὸν ἰλαρὸ τὸν λόγο, τὴν παρηγοριά μας καὶ τὴν ἀνακούφιση ποὺ προσφέρει ἡ ἀπλὴ παρουσία μας κοντὰ τους. Ὅλοι αὐτοὶ περιμένουν ἀπὸ ἐμᾶς τὴν ἀναγκαῖα βοήθεια. Ἀνεξάρτητα ἐὰν ἔχουμε μεγάλες οἰκονομικὲς δυνατότητες ἢ μικρές, τὸ θέμα εἶναι νὰ βοηθήσουμε ὅσο μπορούμε, ἔστω καὶ λίγο. Ὁ ταλαιπωρημένος ἄνθρωπος δὲν θέλει πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ ἀνακουφισθεῖ, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀναπαύεται μὲ τὴν πράξη μας καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἡ βοήθεια καὶ ἡ παρηγοριὰ στὸν πάσχοντα θεωρεῖται ἀπὸ τὸν Χριστὸ ὅτι γίνονται στὸν ἴδιο.

Τὴν ἴδια ἢ καὶ μεγαλύτερη ἀνάγκη ἔχουν καὶ αὐτοὶ ποὺ ἀντιμετωπίζουν κάθε εἶδος προβλήματα. Ποικίλη ψυχικὴ ὀδύνη, οἰκογενειακὰ δράματα, ἐχθρότητα, πάσης φύσεως δυσκολίες, ἀκόμη καὶ θάνατο οἰκείου τους προσώπου. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ταλαιπωροῦνται ἀπὸ αὐτὲς τὶς καταστάσεις ἔχουν τὴν ἀνάγκη τῆς δικῆς μας παρηγοριᾶς, ἐνίσχυσης, συμπαράστασης καὶ συμπόνιας, ὥστε νὰ ἀπαλυθεῖ ὁ πόνος τους, νὰ μὴν περιπέσουν σὲ κατάθλιψη καὶ νὰ μὴν φτάσουν στὴν ἀπελπισία, ποὺ εἶναι ἔργο καὶ στόχος τοῦ πονηροῦ.

[dkpdf-button]